

על ידי

במהלך מחלתי טופלתי על-ידי המון רופאים שברובם היו אדיבים, רגישים ועשו עבודתם נאמנה, או לפחות השתדלו. אבל בסיטואציה אחת קיבלתי יחס שלא אשכח לעולם. רמת המקצוענות והרגישות הייתה מעל ומעבר, הרגשתי מאושפז וי-איי-פי.

פעם בשלושה חודשים בערך הייתי נתקף בחסימת מעיים. בגדול זה אומר שנסתם החור של הרקטום. זה גורם לכאבי בטן, ועל מנת לשאוב נוזלים, תוקעים לך זונדה באף שעוברת ישירות לתוך הקיבה.

קצת רקע על גוף האדם: יש את המעי הדק שאחראי לספיגת מרכיבי המזון, המעי הגס, שמחבר בין המעי הדק לפי הטבעת ואחראי לספיגת הנוזלים, והמעי העיוור שהוא, על הזין שלו מה שקורה, גם ככה הוא לא רואה כלום. ברגע שכל הקונסטרוקציה הזאת מסתבכת – הלך עליך.

זאת בדיוק התקופה שבה אתה לומד להעריך את הדברים הקטנים בחיים! מעולם לא חשתי הערכה והערצה כל כך גדולות לגוש של קקי שיצא מתוכי. אם היו נותנים לי אופציה של מיליון דולר במזומן או שתי דקות בשירותים, ללא ספק הייתי הולך על האפשרות השנייה. במחשבה שנייה אולי הייתי לוקח את המיליון, קונה תחת חדש ומבלה עם העודף...

שום רופא או אינסטלטור לא יכולים לעשות שום דבר חוץ מלחכות שהסתימה תיפתח. ואם היא לא נפתחת תוך יום-יומיים, מעבר לכאבים הבלתי נסבלים, צריך לעבור ניתוח כי גוף האדם לא יכול לאגור זבל בלי גבול, הוא לא חירייה. אבל עוד לפני שאתה יכול להיפטר מה"אשפה" שהצטברה במעיים, חייב לקרות דבר אחד קטן: נפיחה! אפילו קטנטנה, פיצית, כזאת שבקושי שומעים, אפילו שעושה רק קול של רוח, היא סימן מושלם לכך שהסתימה נפתחה.

בדברים הכי קטנים מתגלים האנשים הכי גדולים. מעולם לא ראיתי צוות כזה גדול של רופאים, שנכנס לחדר כל כך הרבה פעמים ביום, שעושה ישיבות בוקר תכופות סביב המיטה שלי, ששואל כל שנייה לשלומי, שדואג, אכפתי ומסור – רק כדי לדעת האם הצלחתי להפליץ! כמות הפעמים ששמעתי מאנשי הצוות את השאלה: "נו? הפלצת? הצלחת?" ובכזאת רצינות תהומית, שוות ערך לכמות הפעמים שהפלצתי בכל חיי, ואני חייב לציין ששעועית זה אחד המאכלים האהובים עלי.

אם הם רק היו יודעים, לפני שהם התחילו ללמוד רפואה, שהם הולכים לבזבז שבע שנות לימודים, לפגוש אין ספור פצינטיים, לעשות מאות מבדקים, מבחנים, שעות טיפול ובגדול להשקיע את כל חייהם בדבר שהם הכי מאמינים בו, כדי לבדוק בסופו של דבר אם בנאדם אחד הצליח להפליץ, אני לא בטוח שהם היו בוחרים במקצוע הזה.

שום דבר אחר בעולם לא היה יותר חשוב. כל הרופאים נעמדו סביב מיטתי במעגל, בציפייה ובדריכות לשנייה שזה יקרה. אני די משוכנע שאם באותו הרגע היה נכנס לחדר רופא בבהלה וצועק: "תגיעו דחוף!! יש מישהו בפרוזדור שאין לו דופק!" הם היו אומרים לו: "קצת פרופורציות. קודם שהבחור יפליץ ואז נתפנה לשטויות שלך."

לא יכולתי להפסיק לחשוב על כל הגברים הנשואים בבית שהיו אומרים לעצמם, אם רק אשתי הייתה ככה מפרגנת לי כשאני מפליץ, כל מערכת היחסים שלנו הייתה נוסקת.

כמה שגדולה תחושת הלחץ מכך שאתה לא עומד בציפיות, ככה גדולה הרגשת השחרור והאושר בשנייה שאתה מצליח. הרגשתי כאילו זכיתי בלוטו. הייתי כל כך מאושר שצלצלתי לכל מי שלא היה מוכן לשמוע ואמרתי לו: "הפלצתי!" עד שבשלב מסוים האישה מהצד השני אמרה לי: "אדוני, עם כל הכבוד, זה שירות לקוחות של השכרת רכב."

כי אם יש משהו חיוני כדי להגדיל את הסיכויים לשרוד את הסרטן, אלו רופאים מסורים, אכפתיים, רגישים ומקצועיים, שמבצעים את עבודתם נאמנה. כל כך הרבה חומרים רעילים מוחדרים לך לגוף שרצוי מאוד שיהיה גורם אנושי שיאזן את זה.